

Sygn. akt III AUa 129/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SO del. do SA Krzysztof Kusz
Protokolant: stażysta Katarzyna Sugier	

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Lublinie

sprawy W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy W. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 12 listopada 2013 r. sygn. akt IV U 975/12

I. zmienia zaskarżony wyrok i ustala W. P. prawo do emerytury od dnia 23 sierpnia 2012 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz W. P. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

III AUa 129/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 października 2012 r., znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy W. P. przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), ponieważ ubezpieczony nie wykazał co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 4 lata i 15 dni.

Organowi rentowemu już po wydaniu tej decyzji zostało przedstawione świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez Zakład (...) w W., potwierdzające wykonywanie przez W. P. pracy w

szczególnych warunkach w dwóch okresach, a mianowicie od dnia 18 lutego 1971 r. do dnia 18 marca 1978 r. oraz od dnia 16 sierpnia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2000 r. Świadcstwo to było podstawą wydania przez pozwany organ rentowy kolejnej decyzji z dnia 29 października 2012r. ponownie odmawiającej W. P. przyznania prawa do emerytury, ponieważ po doliczeniu nowego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach łączny staż pracy w tym charakterze został ustalony na 9 lat, 1 miesiąc i 27 dni. W uzasadnieniu tej ostatniej decyzji ZUS stwierdził, że nie zaliczył do kategorii pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 1 stycznia 1986 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. w (...) w S., ponieważ wykonywał on pracę na dwóch stanowiskach ślusarz–spawacz i nie mógł wykonywać pracy stale i w pełnym wymiarze zatrudnienia na każdym z tych stanowisk.

Ubezpieczony W. P. wniósł odwołania od obu w/w decyzji i w przypadku tej późniejszej decyzji domagał się zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach ostatnio powołanego okresu zatrudnienia w (...), zaś w przypadku tej pierwszej decyzji - zaliczenia okresów pracy w (...) w W. i (...) w S..

W odpowiedzi na oba odwołania pozwany organ rentowy wnosił o ich oddalenie, podnosząc przy tym, że w przypadku decyzji z dnia 29 października 2012r. zaliczeniu do stażu w szczególnych warunkach podlegał jedynie okres pracy w Zakładzie (...) w W., natomiast brak było podstaw do zaliczenia do tego stażu okresu pracy w (...) w S., ponieważ ubezpieczony pracował tam na dwóch stanowiskach, a ponadto świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach było wystawione przez (...) Spółdzielnię (...) w S., a nie przez pracodawcę.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 219 k.p.c. zarządził połączenie spraw, w których postępowanie zostało wszczęte na skutek wniesienia odwołań od obu w/w decyzji ZUS, w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił oba odwołania.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, ubezpieczony W. P., ur. (...), złożył w dniu 8 sierpnia 2012 r. wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Na podstawie świadectw pracy pozwany organ rentowy uznał, iż na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca wykazał okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 28 lat i 11 dni, w tym 9 lat, 1 miesiąc i 27 dni pracy w szczególnych warunkach. Staż pracy w szczególnych warunkach został ustalony w takim wymiarze po doliczeniu okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) w W.. Do kategorii pracy w szczególnych warunkach ZUS nie zaliczył okresu pracy w (...) w S. od dnia 1 stycznia 1986 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. Ubezpieczony przedłożył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 8 września 2000 r., wydane przez (...) Spółdzielnię (...) w S., która, jak wynika z zaświadczenia złożonego do akt sprawy, przejęła majątek i pracowników (...) w S. Rejonowego Oddziału w S. na podstawie art. 23¹ § 2 k.p. W świadectwie zostało stwierdzone, że W. P. w okresie od 1 stycznia 1986 r. do 31 grudnia 1992 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowowodarowym na stanowisku spawacz elektryczny tj. prace wymienione w dziale XIV poz. 12 (wystawca nie wskazał aktu prawnego, a powołał się na załącznik do Uchwały Zarządu Głównego (...) z dnia 25 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy w spółdzielczości rolniczej). Z kolei w świadectwie pracy tzw. ogólnym wystawionym w dniu 31 grudnia 1992 r. pracodawca wskazał, iż ubezpieczony w okresie zatrudnienia pracował na stanowisku tokarza, a także ślusarza–spawacza, bez wyodrębnienia w jakich okresach te prace wykonywał. Pozwany organ rentowy, dysponując tymi dokumentami, zaskarżonymi decyzjami odmówił zaliczenia okresu zatrudnienia w (...) w S. od dnia 1 stycznia 1986 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. na stanowisku ślusarz–spawacz do kategorii prac w szczególnych warunkach. Łączny okres zatrudnienia ubezpieczonego w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 r., zdaniem organu rentowego, wyniósł 9 lat, 1 miesiąc i 27 dni. W związku z tym, że był on krótszy od określonego w § 4 ust. 1 pkt 3 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. tj. 15 lat, ZUS zaskarżonymi decyzjami odmówił W. P. przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym.

Sąd Okręgowy na podstawie dowodów z zeznań świadków: R. B., J. W., E. G., Z. J., S. K. i A. K. oraz z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonego, a także zeznań ubezpieczonego W. P. ustalił, że wnioskodawca z dniem 1 stycznia 1986 r. zawarł umowę o pracę z Wojewódzkim Związkiem Gminnych Spółdzielni (...) w S. Rejonowym Oddziałem w S. na stanowisku tokarza na czas nieokreślony. W zakresie czynności, który został

wystawiony w dniu 2 stycznia 1986 r. wskazano stanowisko ślusarz–spawacz. W piśmie z dnia 15 września 1987 r. powierzono W. P. stanowisko ślusarz–spawacz. Sąd Okręgowy dalej stwierdził, iż kolejne dokumenty wystawione po tej ostatniej dacie wymieniają stanowisko ślusarz–spawacz. Na podstawie zeznań świadków oraz ubezpieczonego, Sąd Okręgowy ustalił, iż W. P. wykonywał pracę w jednostce organizacyjnej (...) w S. tj. Zakładzie (...) w S.. W ramach tej jednostki organizacyjnej ubezpieczony pracował w ślusarni, gdzie były wykonywane m.in. prace spawalnicze konstrukcji stalowych do dźwigarów, słupów, okien metalowych i drzwi do budynków przemysłowych. Sąd Okręgowy na podstawie zeznań świadków i ubezpieczonego ustalił, iż prace spawalnicze były wyłącznym zajęciem wnioskodawcy. Przesłuchani w sprawie niniejszej świadkowie byli pracownikami tego zakładu w tych samych latach co ubezpieczony i pracowali w tej samej hali, w której wykonywane były zarówno prace ślusarskie, jak i spawalnicze. Ubezpieczony zeznał, że istotnie na początku zatrudnienia wykonywał prace tokarza, natomiast po kilku miesiącach został przeniesiony na stanowisko ślusarza–spawacza. Twierdził on, że pracę spawacza zaczął wykonywać najpóźniej od stycznia 1987 r.

Sąd Okręgowy stwierdził, że dokonane w sprawie niniejszej ustalenia, dają podstawę do uznania, iż ubezpieczony mając angaż na stanowisko ślusarz–spawacz zajmował się wyłącznie spawaniem. Zeznania świadków, jak i ubezpieczonego, są w tej części spójne i przekonujące. Kwestią sporną był natomiast czas rozpoczęcia pracy przez wnioskodawcę na stanowisku spawacza. Przesłuchani w sprawie świadkowie zapamiętali ubezpieczonego wyłącznie jako spawacza, nie pamiętali, żeby wykonywał on pracę na stanowisku tokarza. Świadek E. S., który był dyrektorem Zakładu Budownictwa i (...) od 1987 r., w swoich zeznaniach, po okazaniu mu pisma z dnia 15 września 1987 r. o powierzeniu ubezpieczonemu pracy na stanowisku ślusarza–spawacza, nie potrafił przekonywująco wyjaśnić faktu powierzenia nowego stanowiska W. P. w sytuacji, gdy według niego ubezpieczony od samego początku pracował jako ślusarz-spawacz, a nie jako tokarz. Przesłuchany na tę okoliczność ubezpieczony potwierdził, że wykonywał pracę tokarza, jednakże utrzymywał, że przeniesienie go na stanowisko związane ze spawaniem było dokonane wcześniej, niż wskazuje to ostatnio powołany dokument.

Sąd Okręgowy odmówił wiary zeznaniom świadków w części, w której dotyczą one okoliczności, że ubezpieczony od początku zatrudnienia w (...) w S. wykonywał pracę związaną ze spawaniem, ponieważ okoliczność wykonywania pracy na stanowisku tokarza była potwierdzona przez samego ubezpieczonego, który twierdził, że daty przeniesienia nie pamięta, jednakże przeniesienie to miało miejsce znacznie przed dniem 1 września 1987 r. Takie twierdzenia ubezpieczonego, zdaniem Sądu I instancji, nie pozwalają na podważenie daty przeniesienia do pracy na stanowisku spawacza, która została określona w piśmie pracodawcy z dnia 15 września 1987 r. Sąd Okręgowy uznał, iż dowód z tego dokumentu jest wiarygodny, ponieważ był on wystawiony w spornym okresie i jego treść jednoznacznie wskazuje na zmianę rodzaju pracy świadczonej przez wnioskodawcę. W tej sytuacji Sąd Okręgowy zaliczył W. P. do stażu pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia od dnia 1 września 1987r. do dnia 31 grudnia 1992r., tj. pracę przy spawaniu w rozumieniu Działu XIV poz.12. Wykazu A stanowiącego załącznik powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Po doliczeniu tego okresu, tj. 5 lat i 4 miesięcy do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, który został zaliczony przez ZUS w decyzji z dnia 29 października 2012 r., tj. do 9 lat 1 miesiąca i 27 dni, łączny okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, zdaniem Sądu Okręgowego, wynosi 14 lat 6 miesięcy i 27 dni.

Mając to wszystko na uwadze Sąd I instancji uznał, że W. P. nie spełnił jednego z warunków uzyskania prawa do emerytury w wieku obniżonym, określonego w § 4 ust. 1 pkt 3 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., tj. nie wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W związku z tym Sąd Okręgowy oddalił oba odwołania.

W apelacji od tego wyroku ubezpieczony W. P. zarzucił naruszenie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z art. 233 § 1 k.p.c. ze względu na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w szczególności poprzez:

a/ pominięcie zeznań świadków: R. B., J. W., E. G., Z. J., S. K. i A. K.;

b/ odmowę uznania za wiarygodne zeznań ubezpieczonego oraz świadka E. S. w sytuacji, gdy zeznania te korelowały z pozostałym materiałem dowodowym;

c/ uznanie za wyłącznie wiarygodny dowód z pisma pracodawcy z dnia 15 września 1987 r., w sytuacji, gdy pozostałe dowody wskazywały, że ubezpieczony co najmniej od stycznia 1987 r. wykonywał pracę spawacza, tj. pracę w szczególnych warunkach.

Apelant zarzucił również naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. polegające na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający wymaganiom określonym w tym przepisie.

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawca podniósł, iż Sąd I instancji dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pominął, że przesłuchani świadkowie zeznali, iż pamiętają jego pracę jako spawacza oraz nie pamiętają, żeby wykonywał on pracę tokarza. Oceny zeznań świadków Sąd Okręgowy nie dokonał w zestawieniu z treścią zakresu czynności służbowych ubezpieczonego z dnia 2 stycznia 1986 r., w którym określono jego stanowisko pracy jako ślusarz-spawacz. Oceniając zeznania świadka E. S., zdaniem apelanta, Sąd Okręgowy nie uwzględnił jego wieku oraz faktu, iż jest on obecnie schorowanym człowiekiem. Wnioskodawca dodatkowo podniósł, iż pismo pracodawcy z dnia 15 września 1987 r., na którym Sąd Okręgowy oparł się, nie mogło być interpretowane w oderwaniu od zeznań świadków i ubezpieczonego, a także innych dokumentów. W ocenie apelanta Sąd I instancji nie odniósł się do znacznej części zeznań świadków, poprzestając na ich pojedynczych wypowiedziach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy dokonać oceny przedstawionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c., ponieważ tylko prawidłowo ustalony stan faktyczny, na podstawie należyście ocenionych dowodów przeprowadzonych w sprawie, daje podstawę do dokonania w dalszej kolejności oceny czy doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego. Zarzut naruszenia powołanych wyżej przepisów należy uznać za trafny. Z ich obrazą Sąd Okręgowy dokonał nieprawidłowego ustalenia, że wnioskodawca W. P. dopiero od dnia 1 września 1987 r. pracował na stanowisku spawacza. Ustalając datę rozpoczęcia przez apelanta pracy na tym stanowisku Sąd Okręgowy m.in. wziął pod uwagę okres zatrudnienia potwierdzony umową o pracę z dnia 1 stycznia 1986 r. oraz świadectwami pracy dotyczącymi okresu zatrudnienia od dnia 1 stycznia 1986 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. Prawidłowo należało przy tym uwzględnić cały okres zatrudnienia wnioskodawcy w tym samym Warsztacie (...)w S. od dnia 19 marca 1978 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. Warsztat ten na skutek kolejnych zmian organizacyjnych spółdzielni i ich związków należał kolejno:

- do dnia 31 stycznia 1982 r. do Zakładu (...) w S.;
- od dnia 1 lutego 1982 r. do dnia 31 grudnia 1985 r. do Zakładu (...)” w S.;
- od dnia 1 stycznia 1986 r. do dnia 31 grudnia 1990 r. do Zakładu (...)w S. Rejonowego Oddziału w S.;
- od dnia 1 stycznia 1991 r. do (...) Spółdzielni (...) w S..

Treść zeznań przesłuchanych w sprawie niniejszej świadków oraz wnioskodawcy W. P. jednoznacznie wskazuje na to, że traktowali oni w/w Warsztat (...)w S. faktycznie jako jeden zakład pracy, chociaż formalnie, wraz z następującymi na przestrzeni lat zmianami w organizacji spółdzielczości, należącym do różnych pracodawców. W tym miejscu należy podkreślić z całą mocą, iż W. P. w okresie od dnia 19 marca 1978 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. wykonywał pracę najpierw na stanowisku tokarza, a następnie spawacza, w tym samym Warsztacie (...)w S.. Z pewnością pracę wykonywaną w tym ostatnim okresie traktował jako faktycznie jeden okres zatrudnienia, chociaż formalnie potwierdzony trzema umowami o pracę oraz trzema świadectwami pracy. Wnioskodawca podnosząc w złożonych w sprawie niniejszej wyjaśnieniach i zeznaniach, że przez kilka pierwszych lat zatrudnienia (wskazał 3-4 lata) w Warsztacie (...)w S.

pracował jako tokarz, odnosił to z pewnością do całego okresu zatrudnienia od 19 marca 1978 r. do 31 grudnia 1992 r. Podobnie zeznania świadków wskazują na to, że W. P., po kilku latach pracy w Warsztacie (...) w S. na stanowisku tokarza, podjął pracę spawacza w tym samym zakładzie pracy. Świadkowie nie wskazali jednak daty początkowej i końcowej wykonywania przez ubezpieczonego pracy tokarza. Treść zeznań przesłuchanych w sprawie niniejszej świadków pozwala na stwierdzenie, że oni, podobnie jak wnioskodawca, krótki okres wykonywania przez tego ostatniego pracy tokarza w w/w Warsztacie odnosili do początkowego okresu zatrudnienia wnioskodawcy w tym zakładzie pracy, liczonego od daty zatrudnienia tj. od dnia 19 marca 1978 r. Świadkowie również nie rozróżniali kolejnych okresów zatrudnienia ubezpieczonego w Warsztacie (...) w S. należącym, na skutek następujących na przestrzeni lat zmian w organizacji spółdzielczości, najpierw do (...) w S., następnie do (...) w S. i w końcu do (...) Spółdzielni (...) w S..

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na to, że wnioskodawca, po dwóch latach pracy w w/w Warsztacie na stanowisku tokarza, został skierowany przez pracodawcę na kurs spawania elektrycznego, który odbył w okresie od dnia 15 listopada 1980 r. do dnia 18 lutego 1981 r., co zostało potwierdzone wydaną mu przez (...) Komisję (...) Oddział w W. książeczką spawacza nr (...).

W okolicznościach sprawy niniejszej przypisanie przez Sąd Okręgowy szczególnego znaczenia dokumentom zgromadzonym w aktach osobowych W. P. należało uznać za niewłaściwe. Dokumentacja pracownicza wnioskodawcy, pomimo tego że sporządzana była w tym samym czasie, w którym następowały istotne dla stosunku pracy zdarzenia, które ona miała potwierdzać, daleka była od doskonałości. Pracodawca ubezpieczonego w latach osiemdziesiątych ubiegłego wieku nie przywiązywał należytej wagi do prawidłowego sporządzania tej dokumentacji, w tym m.in. prawidłowego określenia w poszczególnych dokumentach stanowiska pracy rzeczywiście zajmowanego przez apelanta. Najbardziej wymownym tego potwierdzeniem było określenie w dwóch dokumentach sporządzonych w tym samym czasie, tj. w umowie o pracę z dnia 1 stycznia 1986 r. oraz zakresie czynności sporządzonym w następnym dniu (2 stycznia 1986 r.), całkowicie odmiennie stanowiska pracy wnioskodawcy. W pierwszym dokumencie wskazano, że ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku tokarza, zaś w drugim (zakresie czynności) wskazano, że został on sporządzony dla ślusarza-spawacza. W tym miejscu należy zauważyć, iż zatrudnienie apelanta już od dnia 2 stycznia 1986 r. na stanowisku spawacza było możliwe, ponieważ w tej dacie posiadał on uprawnienia do wykonywania pracy spawacza elektrycznego, potwierdzone wydaną mu w lutym 1981 r. książeczką spawacza. Z pewnością do złej jakości dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego przyczyniał się fakt, iż sporządzająca tę dokumentację komórka kadr znajdowała się w innej miejscowości, a mianowicie w siedzibie pracodawcy – w S.. Inną przyczyną małej wiarygodności dokumentacji pracowniczej sporządzanej przez pracodawcę wnioskodawcy wskazał w swoich zeznaniach świadek E. S., który od 1987 r. był dyrektorem Zakładu (...) w S. Rejonowego Oddziału w S.. Zeznał on, iż w angażach i innych dokumentach dotyczących stosunku pracy poszczególnych pracowników celowo wpisywał dwa stanowiska pracy, żeby w ten sposób ułatwić sobie możliwość powierzania wykonywania pracy na innym stanowisku bez potrzeby wypowiedzania przy tym warunków pracy. Taki sposób traktowania i sporządzania dokumentacji pracowniczej przez pracodawcę jednoznacznie wskazuje na to, że nie jest ona rzetelna. W związku z tym nie można wyłącznie na jej podstawie dokonywać ustaleń dotyczących historii stosunku pracy, w tym zajmowanych przez ubezpieczonego stanowisk. Te okoliczności Sąd Okręgowy pominął przy ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W sytuacji, gdy dokumentacja dotycząca stosunku pracy wnioskodawcy w spornym okresie została sporządzona nierzetelnie, nie można wyłącznie na jej podstawie dokonywać ustaleń. Należało w takiej sytuacji sięgnąć do innych dostępnych dowodów, w tym zeznań świadków oraz zeznań samego ubezpieczonego. Dopiero wszechstronne rozważenie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliło na prawidłowe ustalenie łącznego stażu pracy W. P. w szczególnych warunkach. Nie można więc było przypisywać szczególnej wagi do pisma pracodawcy ubezpieczonego z dnia 15 września 1987 r., z którego wynika, że z dniem 1 września 1987 r. powierzono apelantowi wykonywanie obowiązków spawacza. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wszystkie dokumenty sporządzone po tej dacie, a znajdujące się w aktach osobowych wnioskodawcy, wymieniają stanowisko: ślusarz-spawacz. W kolejnym bowiem piśmie opatrzonym datą 22 marca 1988 r. jako stanowisko pracy W. P. wskazano: tokarz, zaś w następnym piśmie z dnia 23 czerwca 1988 r. określono to stanowisko jako ślusarz, chociaż nigdy nie pracował on, co jest bezsporne w sprawie, na takim stanowisku.

Dokonując ustaleń od kiedy W. P. w Zakładzie (...)” w S. Rejonowego Oddziału w S. wykonywał pracę spawacza nie można było pominąć zeznań świadka E. S., który zeznał, iż wnioskodawca już pracował jako spawacz w dacie, kiedy on został dyrektorem tego Zakładu. Pozostali świadkowie przesłuchani w sprawie niniejszej zgodnie zeznali, iż z okresu wspólnej pracy z wnioskodawcą zapamiętali, że pracował on jako spawacz. Ze względu na upływ czasu, wiek, a także stan zdrowia przede wszystkim świadka E. S., żaden ze świadków nie był w stanie wskazać dokładnej daty rozpoczęcia przez ubezpieczonego pracy na stanowisku spawacza. Sąd Apelacyjny obdarzył wiarą zeznania świadków oraz ubezpieczonego jako logiczne i spójne oraz korespondujące z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie niniejszej. W sytuacji, gdy przy ustalaniu daty rozpoczęcia wykonywania przez tego ostatniego pracy na stanowisku spawacza elektrycznego nie można było oprzeć się na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych apelanta ze względu na ich nierzetelność, a na podstawie zeznań świadków nie można było precyzyjnie ustalić tej daty, należało przyjąć, mając przy tym na uwadze zeznania świadka E. S. – od 1987 r. dyrektora Zakładu (...)w S. Rejonowego Oddziału w S. oraz zeznania wnioskodawcy, że ten ostatni od dnia 1 stycznia 1987 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. pracował na stanowisku spawacza elektrycznego. Oznacza to, że do stażu pracy w szczególnych warunkach ustalonego w postępowaniu administracyjnym w wymiarze 9 lat, 1 miesiąca i 27 dni należy doliczyć 6 lat pracy w takich warunkach na stanowisku spawacza elektrycznego w okresie od dnia 1 stycznia 1987 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. Ostatecznie należało więc przyjąć, że W. P. wykazał posiadanie łącznego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat, 1 miesiąca i 27 dni. To sprawiło, że przedstawiony w apelacji zarzut naruszenia art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2013 r., poz. 1440 ze zm.) przez przyjęcie, że apelant nie wykazał posiadania stażu co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, również należało w świetle powyższych ustaleń uznać za trafny.

Wnioskodawca poprzez udowodnienie posiadania wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat, wykazał, iż spełnił wszystkie warunki prawa do emerytury w obniżonym wieku, bliżej określone w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Mając to wszystko na uwadze należało zmienić zaskarżony wyrok poprzez ustalenie ubezpieczonemu W. P. prawa do emerytury od dnia 23 sierpnia 2012 r., tj. od osiągnięcia przez niego wieku 60 lat.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.